

200701581/1.

Datum uitspraak: 31 mei 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/47750 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, van 20 februari 2007
in het geding tussen:

appellant

en

de Minister van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 6 september 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie, voor zover thans van belang, een aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 20 februari 2007, verzonden op 26 februari 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 2 maart 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 19 maart 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepsschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. C.J.M. Schuyt, Lid van de enkelvoudige kamer,
in tegenwoordigheid van mr. P.A. de Vink, ambtenaar van Staat.

w.g. Schuyt
Lid van de enkelvoudige kamer

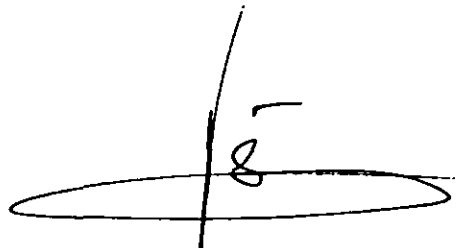
w.g. De Vink
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 31 mei 2007

154-527.

Verzonden: **31 MEI 2007**

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line extending to the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch

Sector bestuursrecht

Zaaknummer: AWB 06/47750

Uitspraak van de enkelvoudige kamer van 20 februari 2007

inzake

geboren op
nationaliteit Burger van India,
verblijvende te
eiser,
gemachtigde mr. P.A. Blaas,

tegen

de Minister van Justitie, voorheen de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie,
te Den Haag,
verweerder,
gemachtigde mr. Y. Kalden.

Procesverloop

Op 6 oktober 2005 heeft eiser een aanvraag ingediend tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000).

Naar aanleiding van een onderzoek ter verificatie van de door eiser gestelde leeftijd, waarvan de resultaten zijn vastgelegd in een verslag van 11 oktober 2005 en waaruit bleek dat de leeftijdsopgave van eiser niet correct was, is aan eiser een fictieve geboortedatum van toegekend.

Bij besluit van 6 september 2006 heeft verweerder de aanvraag van eiser afgewezen. Voorts heeft verweerder ambtshalve besloten om eiser geen verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd als alleenstaande minderjarige vreemdeling (amv) te verlenen op grond van artikel 14, eerste lid, aanhef en onder e, van de Vw 2000.

Tegen dit tweeledige besluit heeft eiser beroep ingesteld.

Het beroep is behandeld ter zitting van 8 februari 2007, waar eiser is verschenen bij zijn machtigde. Verweerder is eveneens verschenen bij gemachtigde.

AWB 06/47750

2

Overwegingen

1. Aan de orde is de vraag of het besluit van 6 september 2006, voor zover daarbij de aanvraag voor verlening van een asielvergunning voor bepaalde tijd is afgewezen, in rechte stand kan houden.

2. Ter onderbouwing van zijn aanvraag en beroep heeft eiser - samengevat - het volgende aangevoerd.

Eiser is analfabeet en afkomstig uit de plaats in de regio Kasjmir. Hij is nooit naar school geweest en werkte samen met zijn vader in de landbouw en in de winkel in hun woonhuis. Vanaf zijn negende of tiende jaar werd eiser veelvuldig seksueel misbruikt door een groepje machtige Pathanen dat wekelijks bij hen thuis kwam eten. Het seksueel misbruik gebeurde soms in het bijzijn van zijn ouders. Eiser is in verband met het misbruik tweemaal behandeld in het ziekenhuis. Toen eiser zich een keer verzette tegen die mannen, werd hij zo door hen mishandeld dat hij ook toen weer in het ziekenhuis terecht kwam. Zijn ouders durfden zich niet tegen de daders te verzetten omdat zij tot de Dogra-minderheidsgroepering behoorden. Na de laatste mishandeling vonden zijn ouders dat de situatie voor hen allen niet langer houdbaar was. Eisers vader heeft toen, samen met een paar rijke mensen, geregeld dat eiser per vliegtuig zijn land kon verlaten. Eiser heeft nimmer beschikt over identiteitsdocumenten. Verder weet hij geen details van zijn uitreis en heeft hij tijdens de reis niet zelf over documenten beschikt. Hij weet niet of zijn ouders nog leven, maar zij vormen in elk geval geen adequate opvang omdat zij eiser niet tegen het jarenlange misbruik hebben kunnen beschermen. .

Verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd

3. Verweerder heeft zich in het bestreden besluit op het standpunt gesteld dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat de aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening van een verblijfsvergunning vormen. Die afwijzing is mede gebaseerd op het bepaalde in het eerste lid in samenhang met het bepaalde in het tweede lid, aanhef en onder f, van artikel 31 van de Vw 2000.

4. De rechtbank overweegt als volgt

5. Een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 kan worden verleend in de in artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000 genoemde gevallen. Tussen partijen is - volgens de gedingstukken en het verhandelde ter zitting - slechts in geschil of eiser in aanmerking komt voor verlening van een verblijfstitel op de in laatstgenoemd artikel onder b en c genoemde gronden.

6. Het is vaste jurisprudentie dat de vaststelling of en in hoeverre bij de beoordeling van de asielaanvraag wordt uitgegaan van de door de vreemdeling in zijn asielrelaas naar voren gebrachte feiten tot de verantwoordelijkheid van verweerder behoort. Die vaststelling kan door de rechter slechts terughoudend worden getoetst. Bij die vaststelling kan verweerder zich in redelijkheid op het standpunt stellen dat de oprechtheid van een vreemdeling en de geloofwaardigheid van het asielrelaas op voorhand zijn aangetast indien een vreemdeling niet aannemelijk kan maken dat het ontbreken van reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, niet aan hem is toe

te rekenen. Het toerekenbaar ontbreken van deze documenten zal echter steeds door verweerder in de context van het totale feitencomplex moeten worden gezien.

7. Verweerder heeft zich gemotiveerd op het standpunt gesteld dat eiser verwijtbaar geen documenten dan wel ander formeel of indicatief bewijs heeft overgelegd om zijn identiteit, nationaliteit, of reisroute te kunnen vaststellen, of zijn asielrelaas te onderbouwen. Voorts heeft verweerder eiser tegengeworpen dat hij zijn reisverhaal niet aannemelijk heeft gemaakt door het afleggen van gedetailleerde en verifieerbare verklaringen. In beroep heeft eiser dit standpunt van verweerder niet langer betwist. Volgens vaste jurisprudentie is daarom op voorhand twijfel ontstaan aan de oprechtheid van eiser en is afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

8. Indien er, zoals in casu het geval is, sprake is van een situatie als bedoeld in artikel 31, tweede lid, en onder f, van de Vw 2000, geldt volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State dat in het asielrelaas ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden mogen voorkomen. Van het asielrelaas moet dan een positieve overtuigingskracht uitgaan om geloofwaardig te kunnen worden geacht.

9. Verweerder heeft zich primair op het standpunt gesteld dat het asielrelaas van eiser positieve overtuigingskracht ontbeert en derhalve ongeloofwaardig wordt geacht. Volgens verweerder heeft eiser – naast de toerekenbare ongedocumenteerdheid – te weinig gedetailleerde, dan wel tegenstrijdige verklaringen afgelegd over de diverse gebeurtenissen die uiteindelijk hebben geleid tot zijn vertrek uit zijn land van herkomst. Verweerder heeft hiertoe in de eerste plaats gewezen op de uitkomst van eerdergenoemd leeftijdsonderzoek, waaruit blijkt dat eiser bij aankomst een onjuiste geboortedatum heeft opgegeven. Voorts heeft eiser, die volgens zijn verklaringen ruim vijftien jaar in heeft verbleven, vage en summiere verklaringen afgelegd over zijn woonomgeving. Tevens acht verweerder het ongeloofwaardig dat eiser slechts Punjabi zou spreken gelet op zijn verklaring dat het Kasjmiri de algemeen gangbare taal was in . Daarbij heeft verweerder gewezen op de werkzaamheden van eiser in de winkel van zijn ouders en de contacten die hij op andere wijze met de Kasjmiri-sprekende bevolking moet hebben gehad. Daarnaast acht verweerder het ongeloofwaardig dat eiser jarenlang, in aanwezigheid van zijn ouders op de wijze zoals door hem is gesteld, seksueel zou zijn misbruikt. Daarom gelooft verweerder evenmin dat de door eiser gestelde mishandeling door de Pathanen zou hebben plaatsgehad.

10. Marginaal toetsend is de rechtbank van oordeel dat verweerder met de argumenten zoals weergegeven in het bestreden besluit en onderliggende voornemen, welke hiervoor verkort zijn opgenomen, - in onderlinge samenhang gezien - voldoende steekhoudende argumenten heeft aangedragen om het asielrelaas van eiser primair ongeloofwaardig te achten.

11. Hetgeen door eiser in beroep is aangevoerd vormt grotendeels een herhaling van zijn eerdere stellingen in de zienswijze, waarop door verweerder naar het oordeel van de rechtbank in het bestreden besluit genoegzaam is ingegaan. De rechtbank is dan ook van oordeel dat de in beroep aangevoerde argumenten niet tot een andere conclusie leiden dan hiervoor al is verwoord. Ook het (herhaalde) standpunt van eiser dat zijn asielrelaas zelf op hoofdlijnen innerlijk consistent en niet onaannemelijk is en strookt met wat er over de algemene situatie in het land bekend is, doet aan het voorgaande niet af. Eisers standpunt dat uit het bestreden besluit en onderliggende voornemen zou kunnen worden afgeleid dat verweerder op zichzelf niet betwist dat seksueel misbruik ten aanzien van eiser zou hebben

kunnen plaatsvinden, doet evenmin af aan het voorgaande. Dit laat immers onverlet dat verweerder – zoals de rechtbank hiervoor al heeft overwogen – misbruik in de door eiser gestelde context, en derhalve zijn asielrelaas, ongeloofwaardig heeft kunnen achten.

12. Eiser heeft in beroep zijn standpunt herhaald dat hij vanwege zijn medische/psychische situatie vreest voor schending van artikel 3 van het EVRM. Eiser heeft in mei 2006 tweemaal een suïcidepoging gedaan en wordt daarvoor behandeld. Volgens eiser is verweerder noch de rechtbank deskundig om te beoordelen of er sprake is van een levensbedreigende psychische ziekte die bij uitzetting zou kunnen leiden tot de dood. Daarom had verweerder hierin aanleiding moeten zien tot inschakeling van het Bureau Medische Advisering (BMA).

13. Ten aanzien van eisers medische situatie overweegt de rechtbank als volgt.

14. In zijn uitspraak van 8 november 2005 heeft de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (de Afdeling) het volgende overwogen.

“Volgens de rechtspraak van het Europese Hof voor de rechten van de mens (EHRM) (uitspraak van 2 mei 1997 in de zaak nr. 146/1996/767/964 en van 6 februari 2001 in de zaak nr. 44599/98) kan uitzetting in verband met de medische toestand van de uit te zetten persoon onder uitzonderlijke omstandigheden en wegens dwingende redenen van humanitaire aard, bij gebrek aan medische voorzieningen en sociale opvang in het land waarnaar wordt uitgezet, leiden tot schending van artikel 3 EVRM. Van uitzonderlijke omstandigheden kan blijken de hiervoor genoemde uitspraken van het EHRM slechts sprake zijn als de vreemdeling lijdt aan een ziekte in een vergevorderd en direct levensbedreigend stadium”.

15. Met verweerder is de rechtbank van oordeel dat door eiser onvoldoende aannemelijk is gemaakt dat sprake is van een direct levensbedreigende ziekte in een vergevorderd stadium, als bedoeld in voormelde jurisprudentie van het EHRM. De rechtbank stelt vast dat door eiser in beroep stukken zijn overgelegd die betrekking hebben op de voorvallen die in mei 2006 hebben plaatsgevonden. Deze gebeurtenissen zijn echter op zichzelf reeds door verweerder betrokken in het bestreden besluit, zodat dit geen ander licht werpt op het bestreden besluit. Ten aanzien van de brief die eiser heeft overgelegd van 24 oktober 2006 van W.G. Jansen, arts M. & G., overweegt de rechtbank dat ook deze brief betrekking heeft op bedoelde voorvallen in mei 2006. Wel wordt in die brief, anders waarvan verweerder is uitgegaan in het bestreden besluit, onder het kopje ‘behandeling en medicatie’ vermeld dat eiser op 24 oktober 2006 onder behandeling was bij het H.W.L. Nu uit deze brief op geen enkele manier blijkt dat eiser zich bevindt in een vergevorderd en direct levensbedreigend stadium van een ongeneeslijke ziekte zoals hiervoor bedoeld én hij niet nader heeft geconcretiseerd waaruit deze behandeling bestaat en of deze op dit moment nog steeds plaatsvindt, is de rechtbank van oordeel dat verweerder enkel op grond van deze brief geen aanleiding heeft hoeven zien tot inschakeling van het BMA.

16. Hetgeen overigens is aangevoerd leidt niet tot een ander oordeel.

17. Gezien het voorgaande komt eiser niet in aanmerking voor toelating op één van de in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b of c, van de Vw 2000 genoemde gronden.

Amv-vergunning

18. Verweerder heeft zich – onder verwijzing naar diens oordeel omtrent de asielaanvraag – primair op het standpunt gesteld dat eiser het onderzoek naar adequate opvang in zijn land van herkomst heeft gefrustreerd door ongeloofwaardige verklaringen af te leggen. Eiser heeft dit standpunt ook in het kader van de amv-vergunning betwist.

19. De rechtbank overweegt hieromtrent als volgt.

20. In artikel 3.56 van het Vb 2000 worden criteria gegeven op grond waarvan een vergunning als alleenstaande minderjarige vreemdeling kan worden verleend. Het door verweerder ter zake gevoerde beleid is onder meer neergelegd in hoofdstuk C2/7 van de Vreemdelingencirculaire 2000. Daarin is – voorzover thans van belang – bepaald dat alleenstaande minderjarige vreemdelingen, die tijdens de procedure een mogelijk onderzoek naar opvangmogelijkheden in het land van herkomst of een ander land frustreren, niet in aanmerking komen voor een amv-vergunning.

21. Gelet op hetgeen hiervoor ten aanzien van de asielaanvraag reeds is overwogen omtrent de geloofwaardigheid van de verklaringen van eiser, kan het standpunt van verweerder dat eiser de mogelijkheden van onderzoek naar adequate opvang in zijn land van herkomst heeft gefrustreerd, de rechterlijke toets doorstaan.

22. Het beroep is derhalve ongegrond.

23. Voor een veroordeling van één der partijen in de door de andere partij gemaakte kosten bestaat geen aanleiding.

AWB 06/47750

6

Beslissing
De rechtbank,

- verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. E.H.M. Druif als rechter en uitgesproken in het openbaar in tegenwoordigheid van L.M.P. Giezenberg als griffier op 20 februari 2007.

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij:

Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC Den Haag

VOOR KAPTE KONFORM
De griffier van
de rechtbank
sector bestuursrecht
1c's-Hertogenbosch

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Artikel 85 van de Vw 2000 bepaalt dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:5 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) bepaalt onder meer dat bij het beroepschrift een afschrift moet worden overgelegd van de uitspraak. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing.

Afschriften verzonden:

26 FEB. 2007

Hoger beroep vreemdelingzaak

Aan de
Raad van State
te
Den Haag

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
- 2 MRT 2007	
ZAKKEN:	
AAN:	
BEHANDELD: DD:	PAR:

Geeft eerbiedig te kennen:

1
wonende te verder te noemen appellant, te dezer zake woonplaats
kiezende te 's-Hertogenbosch aan het adres 5211 MK Hinthamerstraat 149 ten kantore van mr.
P.A. Blaas, advocaat en procureur, die ten deze door appellant als gemachtigde wordt gesteld en
die hierbij verklaart door appellant tot het indienen van dit hoger beroepschrift bepaaldelijk
gevolmachtigd te zijn en als zodanig dit hoger beroepschrift zal ondertekenen.

Verweerder in deze is de minister van vreemdelingenzaken thans de minister van justitie, althans
de staatssecretaris van justitie namens deze de IND ZUID OOST AFDELING ASIEL, verder
noemende de IND, V nummer,

2
Appellant heeft kennisgenomen van de bijgevoegde uitspraak van 20 februari 2007 (*) van de
rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, verder te noemen de rechtbank,
waarbij het namens appellant ingediende beroep asiel ongegrond is verklaard. Appellant kan zich
met deze uitspraak niet verenigen. Hij verzoekt u de uitspraak te vernietigen alsmede het
bestreden besluit van 6 september 2006 te vernietigen en de IND op te dragen een nieuw besluit
op de asielaanvraag te nemen. Hiertoe voert appellant de navolgende grief aan.

3
De rechter heeft miskend dat gegeven de gezondheidstoestand van appellant het niet aan hem,
noch aan de minister is om zich zonder nader medisch advies een oordeel te vormen over de
vraag of er sprake zal zijn van een artikel 3 EVRM risico indien appellant moet terugkeren naar
zijn land van herkomst.

3.1 toelichting :

Tussen partijen is onbetwist dat zelfmoord gelijkgesteld dient te worden met een onmenselijke
behandeling in de zin van artikel 3 EVRM.

Vaststaat dat appellant tot tweemaal toe een poging heeft ondernomen om zelfmoord te plegen.
Op grond hiervan is appellant kortstondig in bewaring gesteld, waarna de inbewaringstelling is
opgeheven en hij in verband met deze klachten onder medische behandeling is gesteld. Gezien
de context van het vluchtrelaas en het feit dat appellant zich relatief kort in Nederland bevindt is
het aannemelijk dat de psychische gesteldheid van appellant zijn oorsprong vindt in hetgeen hem
in zijn land van herkomst is overkomen. Hieruit vloeit logischerwijze voort dat uitzetting mogelijk
zal leiden tot opnieuw een tentamen suïcide. Deze zorgvuldigheid is geschonden.

Blaas & Van de Grint

advocaten en procureurs

Hiertoe is van belang dat het in het onderhavige geval handelt om een minderjarige asielzoeker op grond waarvan de IND met de uiterste zorgvuldigheid met de belangen van appellant dient om te gaan.

Dit geldt des te meer nu uit de onderliggende stukken blijkt dat appellant gezien zijn tentamen suïcide onder medische behandeling is gesteld hetgeen op zijn minst impliceert dat de klachten van appellant nog immer actueel zijn. Dat de overgelegde medische stukken betrekking hebben op hetgeen appellant is overkomen in mei 2006 en dat appellant niet nader geconcretiseerd zou hebben waaruit deze behandeling bestaat maakt dit niet anders nu het gezien de door appellant in het geding gebrachte informatie niet aan appellant doch aan de IND is om deze informatie ex. artikel 3.2 van de algemene wet bestuursrecht nader te onderzoeken. De rechtbank heeft dit miskend.

4

REDENEN WAAROM :

Appellant u verzoekt het hoger beroep gegrond te verklaren en het bestreden besluit alsmede de aangevallen uitspraak te vernietigen, kosten rechtens,

3 maart '07

's-Hertogenbosch

gemachtigde